

ליאור,

בוודאי היית מופתע לראות אותי כאן מעל קברך, מספיד אותך.

בדרך כלשהי, האופן שבו בחרת לסיים את חייך זעזע את שגרת חיינו הרבה יותר משיכולת להעלות על דעתך.

ראינו אותך בסבלך, בשאיפתך הנואשת לחרוג מהנתיב שחרץ גורלך. חשנו את רצונך העז להשתחרר מהמובן מאליו לכאורה, ולהגיע רחוק יותר, יחד עם האחרים.

היית אדם טוב שרצה בכל מאודו למצוא טוב לעצמו. אבל המכשולים שניצבו בדרך נדמו כקשים מנשוא.

קראנו אתמול את מכתביך בבית הוריד. נפרדת בשלווה של השלמה מאנשים שאהבת. נפרדת מהחיים. גם זאת עשית בסדר, במחשבה ובדקדקנות שכל-כך אפיינו אותך.

אי אפשר היה שלא להתרגש מן המודעות הבהירה, החדה, שבה תיארת את תחושותיך במות המיצר שאליו נקלעו חייך.

היו בהן עוצמה וכוח שנראה שאפילו אתה לא גילית בעצמך.

אל תחושת הכאב על אובדןך מתלווה תחושה קשה לא פחות של חוסר אונים, של אשמה בלתי מוסברת.

כי הרי חייך בינינו. לא יכולנו שלא להבחין בקשיים שלך, בסבל שלך. יכולנו לדעת מה רצית. יכולנו להבין מה חסרת, וידנו קצרה מהושיע.

ליאור, נגיד לך מה שהיית צריך לדעת בחייך: אתה תחסר לנו ואנחנו נתגעגע אליך מאד.

נתנחם, אולי, רק בכך שהגעת אל מחוץ המנוחה והשלווה שכה חפצת בו.

שאול שמרון